

ကိုရွှေတောသား

ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်နဲ့ဝေဝေ

ညနေရီ နေညိုစောင်းပြီ။

အချိန်က နွားရိုင်းသွင်းချိန်။

စပါးရိတ်ရာမှ ပြန်လာသူ၊ ကောက်လှိုင်း တိုက်ရာမှ ပြန်လာသူ၊ အိမ်အတွက် ရွာဦးရေကန်၌ သောက်သုံးရေတို့ ခပ်ကြသူစသဖြင့် ထန်းရိပ်ညို ကျေးရွာကလေးသည် ညနေခင်း ပန်းချီကားကို ပုံဖော်လျက် ရှိနေတော့၏။

ကောင်းကင်ယံမှာ တော့ အိပ်တန်းငှက်များ သည် အစုအသင်းဖွဲ့လျက် ၎င်းတို့ ၏ အသိုက်အမြို့ ရှိရာသို့ တောင်ပံ ဖြန့်ကာ ပျံသန်းနေကြပါချေပြီ။

ထန်းရိပ်ညို ကျေးရွာ၏ ရိပ်သာ အဆောက်အအုံကလေးမှာ တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကာလသားအချို့ ရောက်ရှိလာကြကာ ထွေရာလေးပါး စကားတို့ ကို ဝိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုနေကြလေတော့၏။

"ဟေ့ကောင် ...သာဂီ၊ သတင်းထူးတစ်ခု ကြားပြီးပြီလား"

"ဘာသတင်းများ လဲ ပေါက်ဖော်ရ၊ မင်းကတော့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ပေါက်တတ်ကရ သတင်းတွေ စုံစမ်းစပ်စုပြီး တွေ့တဲ့ လူတိုင်းကို ဖော်ကောင် လုပ်နေတော့တာပဲ"

"အဟီး... ဒါကတော့ မွေးရာပါ ဝါသနာကိုးကွ"

"ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ကိုင်း... ဘာသတင်းထူးလဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး"

"မင်း ဟိုဘက်ရွာက ကြာမောင်ဆိုတဲ့ ငတိကို သိတယ် မဟုတ်လား"

"သိတယ်... သိတယ်၊ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ ပျိုပျိုအိုအို မရွေး၊ လင်ရှိ မရှိ မရွေး ရသာရင် ဘနဖူးသိုက်တူးပြီး ကြာခိုတဲ့ နေရာမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ငတိပဲဟာ၊ ဒီငတိ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ သူတစ်ပါးမယားကို ကြာခိုတာ ပက်ပင်းမိသွားလို့ ကာယကံရှင်က သင်းရဲ့ မဏိကို ကွမ်းပေးစားလိုက်လို့ လား"

ဆိုလိုသည် က ကြာငတိ ကြာမောင်တစ်ယောက် သူတစ်ပါး မယားကို ကြာခိုသဖြင့် လက်ရှိ လင်ကြီးကမူ ခေါင်းအား ရိုက်ခွဲချ ခံလိုက်ရလေသလား ဆိုသည့် အဓိပ္ပါယ်။

" မဟုတ်ဘူး သာဂီရဲ့ ၊ ကြာမောင်တစ်ယောက် တို့ ရွာက ကိုဖိုးစိန်ကြီးရဲ့ အိမ်မှာ သူရင်းငှား ဝင်လုပ်နေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်း "

အမှန်မတော့ လယ်မြေယာမြေ ပိုင်ဆိုင်သော လယ်မြေရှင်ထံ လူငှားအဖြစ် ဝင်လုပ်ခြင်းသည် အဆန်းတကြယ်တော့ မဟုတ်။ ရွာတိုင်း ရွာတိုင်း လယ်ပိုင်ရှင်နှင့် သူရင်းငှားတို့ ဆိုသည် ရှိကြသည် သာပင်။

ခုကိစ္စကျတော့ မဆန်းသော သတင်းသည် 'ကြာမောင်'ဆိုသော ကြာကူရီ ငတိကြောင့် ဆန်းကြယ် သွားရချေ၏။

ဆန်းမည်ဆိုလည်း ဆန်းပေမပေါ့။

ဘာကြောင့်ဆို ကိုဖိုးစိန်ကြီး၏ ဇနီးမယား ဖြစ်တော်မူထသော 'အကျင်' သည် ကလေးနှစ်ယောက် အမေ ဖြစ်သော်ငြား အပျိုရှုံးအောင် အလှပြင်တတ်လွန်းသောကြောင့် ပါတည်း။ ပြီးတော့ အအိုသာ ဆိုရ အပျိုက ရှုံးပြန်ဆိုသော အနေအထား အတိုင်း တောင့်တောင့်ရောင့်ရောင့် ရှိနေတုန်းပင်။ မို့သည့်နေရာမို့၊ မောက်သည့်နေရာ မောက်၊ ကောက်သ

ည့်နေရာ ကောက်၊ ကွေးသည့်နေရာ ကွေးနှင့် ပြာပြာလတ်လတ်၊ မွတ်မွတ်
ရေးချေ ဆိုသည့်အတိုင်း။

အကျင်နှင့် ပတ်သက်၍ မိန်းမ ကျမ်းကြေသော ကာလသားခေါင်းက
အကဲဖြတ် ကောက် ချက်ချဖူးသည် ။

"မင်းတို့ အကျင့်ကို ဘာအောက်မေ့လို့ လဲ၊ နှာခေါင်းပြားပြား၊ မျက်
လုံးစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ လည်ကုပ်တိုတို၊ ဖျက်တိုတိုနဲ့ တကယ့်
ဟတ္ထနီ အမျိုးအစားကွ၊ သိပ်ပြီး အာသာရမ္မက်ကြီးတဲ့ အင်္ဂါရုပ်ပေါ့ကွာ၊
ဒါကြောင့်လည်း သူ့ ပထမလင် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်ကျင်ငွေ
ဆုံးပြီး တစ်လတောင် နေလို့ လား၊ တို့ ကောင် ဖိုးစိန်ကြီးနဲ့ မီးပွင့်ပြီး လူ
သိရှင်ကြား ယူလိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား"

ပထမလင် တရုတ်ကျင်ငွေဆိုသည် က တကယ့်ကို ဗလံလေး။ သို့ရာ
တွင် စီးပွားရေးကို အကွက်မြင်သည် ။ တစ်ရွာလုံး၏ ငွေများကို သူ့ ကုန်
စုံဆိုင်ဖြင့် သိမ်းကြိုး ယူငင်ခဲ့၏။ လယ်ယာ ကျွဲနွား များကိုလည်း အပေါင်ခံ၏။
ရွှေငွေအစ အိုးပန်းကန် ခွက်ယောက်တို့ လည်း လာထား၊ စီးပွား
ရေး အကွက်လည်သည် မို့ ထန်းရိပ်ညို ကျေးရွာမှာ တော့ တရုတ်ကျင်
ငွေဆိုသည့် တကယ့် လူချမ်းသာ စာရင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့သည် ။ သည် တော့
လည်း ရုပ်ရည် အင်မတန် အကျည်းတန်လှစွာသော တရုတ်ကျင်ငွေအ
နေဖြင့် ရွာ၏ အလှပဂေး အကျင်ကို ဓနငွေကြေးနှင့် ဖို့ လျက် သိမ်းပိုက်
ရယူနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

အကျင်ကလည်း ငွေမြင်လျှင် လင်လုပ်မည်ဆိုသော ခံယူချက်ထားရှိ
သူမို့ ကျင်ငွေကို လင်လုပ်ရသည် မှာ တန်လွန်းစွာ တကားဟု သဘောပို
က်ထားခဲ့ချေ၏။ အကျင် တစ်ယောက် တရုတ်ကျင်ငွေနှင့် ပေါင်းဖော်ရ
င်း ကလေးနှစ်ယောက် အရမှာ တော့ မုဆိုးမ ဖြစ်ရရှာသည် ။ ဒါကလ

ည်း သူမ အတွက်တော့ ခပ်ကောင်းကောင်း ။ ဘာကြောင့်ဆို ကျင်ငွေ အား ငွေကြေးခန့် စည်းစိမ်အရသာ ပေါင်းသာ ပေါင်းနေရသည် ။ ရှုနာ ရှိုက်ကုန်းဖြင့် ယောက်ျား မဝီသသော ကျင်ငွေ ကြောင့် စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်ရသည် က စတင် ညားခဲ့ကတည်းကဟု ဆိုရမည်။

ကုန်စံဆိုင်၌ တောက်တိုမည်ရ အလုပ်ကလေးများကို ခိုင်းစေရသော ဖိုးစိန်ကြီးနှင့်ကျမှ နောက်ကွယ်ရာတွင် ဘဝင်ကျသည် ။ ဒါကို လင် တော်မောင် ကျင်ငွေ သိမသွားရှာခဲ့။ စီးကရက် အလွန်အမင်း သောက် ရာမှ ချောင်းဆိုးသွေးပါ ဝေဒနာကို ခံစားရင်း ကျင်ငွေတစ်ယောက် ဥစ္စာ ခန့် စည်းစိမ်များ ၊ အပေါင်ဆုံး ပစ္စည်းများ နှင့် တကွ ကလေးနှစ်ယောက် ပြီးတော့ ချစ်မယား အကျင့်ကို ထားရစ်ခဲ့ကာ ပြန်လမ်းမဆုံသည့် ယမုံနာဦးသို့ မြန်းသွားခဲ့လေပြီတကား။

သည် လိုနှင့်ပင် အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတို့ ကို အကြောင်းပြုပြီးသည့် သကာလ လင်တော်မောင် ကျင်ငွေ ကွယ်လွန်ပြီး တစ်လ မပြည့်ခင်မှာ ဖိုးစိန်ကြီး တစ်ယောက် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဆိုသလို ကျင်ငွေ ခေါင်းအုံးအား အုံးစက်ခွင့် ရလိုက်ပါလေသတည်း။

အမှန်မတော့ ဖိုးစိန်ကြီးကား ကြွက်ပျင်း ဖြစ်ချေ၏။ သူ့အဖို့ တော့ စို င်ကော်၍ ချုံပေါ် ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သွားလေသူ တရုတ်ကျင်ငွေ ရှာ ခဲ့ဖွေခဲ့သမျှသည် မရွယ်ဘဲ စော်ကဲမင်း ဖြစ်သည့်အလား သူ့အတွက် ဖြစ် သွားရလေတော့၏။ အကျင်ကတော့ ပထမလင် ရှိစဉ် ကတည်းက သန ပ်ခါး ခြေဆုံး ခေါင်ဆုံး လိမ်း၍ လှတပတ နေတတ်သူ၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ကလေးထိန်းနှင့် ပစ်ထားသူ ဖြစ်ပြီး ဘာစီးပွားရေးကိုမှ နားမလည်ခဲ့။ နားလည် ကျွမ်းကျင်အောင်လည်း မကြိုးစားခဲ့။ ကျင်ငွေ ထက် ယောက်ျားဝီသသော ဖိုးစိန်ကြီးနှင့် နေရသည့် အရသာကို တပ် မ

က်နေခဲ့သည်။ ။

"နေပါဦး သာဂီရ၊ ဖိုးစိန်ကြီးက ကြာမောင့်ကို လူငှားခေါ်ရတာ ကြာမောင့် အကျင့်တွေကို မသိလို့ များ လား"

"ဟာ... မသိဘဲတော့ ဘယ်နေမှာ တဲ့ လဲကွာ၊ ကြာမောင်က နာမည်ကြီးပဲ ဥစ္စာ၊ ပထမ သူ့ရွာက ဦးလူမောင်တို့ အိမ်မှာ လူငှားဝင်လုပ်တုန်းက ဦးလူမောင်ရဲ့ မိန်းမ မိပိုင်းစိန်နဲ့ တူတူရေ ဝါးခဲ့သေးတာ ရပ်ကျော်ရွာကျော်ပဲ ဥစ္စာ၊ ဦးလူမောင်ကြီး ဝါးဆစ်ပိုင်းနဲ့ လိုက်ရိုက်တာ၊ အပြေးမြန်လို့ လွတ်သွားတာကလား၊ ဦးလူမောင်ကြီးလည်း ရှက်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး မိသားစု အကုန်လုံး ဘိုကလေး ဘက် ပြောင်းသွားကြပါရောလား။"

နောက်တစ်ခါကျတော့ ကင်ပွန်းချုံရွာက ဂီလာန ကိုဘအောင်ရဲ့ မိန်းမ မသန်းကြည်နဲ့ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပြန်ရော။ ရွာက သည်းမခံနိုင်တဲ့ လူငယ်တွေစုပြီး အိမ်ကို ခဲနဲ့ ထုကြလို့ သကောင့်သား ကြာမောင် တခြားရွာကို ပြေးရပါရောလား။ ဟော... အခု ငါတို့ ထန်းရိပ်ညိုရွာကို ရောက်လာပြန်ပြီ၊ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်လာဦးမလဲ၊ မပြောတတ်ဘူး"

"ဟုတ်ပဲ ... သာဂီရ၊ ဖိုးစိန်ကြီးတော့ တကယ့်မြွေကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်လိုက်တာပဲ၊ သည် ကောင့် မိန်းမ အကျင့်တော့ ကြာမောင့်လက်မှာ ပါသွားဦးတော့မှာ မြင်ယောင်သေး၊ အဟေး...ဟေး"

"ငါထင်တာက ဖိုးစိန်ကြီးမှာ အကြံတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်ကွ၊ ကြာမောင်နဲ့ အကျင့်တို့ ဘာညာသာရကာ ဖြစ်တဲ့ အချိန်ကို အမိဖမ်းပြီး လက်ပူးလက်ကြပ် မိတာနဲ့ ကြာမောင့်ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးချင် ပေးမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် မယားခိုးမှုနဲ့ ရုံးတင် တရားစွဲ၊ ထောင်ချပစ်ချင်လို့ လားမှ မသိဘဲ"

"အေး ... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပေါ့ကွာ၊ အရင် လူတွေနဲ့ တုန်းက ကြာမောင် ကံကောင်းထောက်မလို့ အသက်ဘေးအန္တရာယ်က ကင်းလွတ်ခဲ့ပေမယ့် ဖိုးစိန်ကြီးနဲ့ ကျရင်တော့ မချောင်ဘူး ထင်တယ်၊ ဖိုးစိန်ကြီးက လူသာ ကြွက်ပျင်း၊ လက်သီးကြီးတွေဆိုရင် ထန်းသီးလုံး လောက်ကို ရှိတယ်"

"လက်သီးတင်လားကွာ၊ ဟိုဟာကကော နည်းမတဲ့ လား"

"ဟကောင် ဘာကို ပြောတာလဲ"

"ခြေသလုံး... ခြေသလုံး"

"ဝါးဟား... ဟား... ဟား..."

ပေါက်ဖော်၏ ဝိနည်းရှောင် ဖြေကြားသံ အဆုံးမှာ တော့ ထန်းရိပ်ညို ရိပ်သာတစ်ခုလုံး ကာလသားပေါင်း၏ သဘောကျ ရယ်မောသံမှာ ပဲ့တင် ညံသွားပါလေတော့သတည်း။

ကြာမောင်တဲ့ ။

ဘာတွေဘယ်လို ‘ကြာ’ သည့်‘မောင်’ လည်း တော့ မသိ။

ကြာမောင်ကတော့ ကြာမောင်ပဲ ဖြစ်ချေ၏။

လူပုံလူပန်းက ဖိုးစိန်ကြီးတို့လို ဒေါင်းတိမောင်းတိ မရှိ။ ရုပ်ရည်က ကြည့်ပျော် ရှုပျော်တော့ အရှိသား။ လူပုံက ခပ်နွဲ့နွဲ့။ နှုတ်ခမ်းပါးလေး က အမြဲတမ်း ပြုံးနေလျက် တစ်ဖက်သားအပေါ် စကားအရာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လေတော့ ယောက်ျား အချင်းချင်းထက် ဆန့်ကျင်ဘက် မိန်းမ သား ထု က ကြာမောင့်အပေါ်တွင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း အာရုံ တတ်ကြချေ၏။ သည် အချက်ပင် ကြာမောင် 'ကြာ' ဘဝ ရောက်ရခြင်း ၏ အခြေခံ အကြောင်းတရားများ ဖြစ်လေမည်လား မသိ။

အသက်ကတော့ အစိတ်ကျော် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

အသက်အစိတ် ရောက်လို့ မှ ပုခက် မချိတ်ရသေးလျှင် တစ်သက်မနိ ပ်တော့ဟု ပြောဆိုလာကြလျှင်ဖြင့် ကြာမောင့် အဖို့ တော့ ခေါင်းငုံ့ခံရရုံ သာ ရှိပါလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ ကြာမောင့် အဖို့ သီးချိန်တန် သီး၍ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့် ချ င်စိတ်ရှိသည် က အမှန်။ သို့ပါသော်ငြား အတိတ်ဘဝ ကုသိုလ်ကံ နည်း ပါး၍ တစ်ပါးသူ၏ စာရင်းခိုင်၌ သူရင်းငှား အဖြစ် ဘဝ ရပ်တည်နေရ သည် ဆိုတော့လည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တူတူတန်တန် မထူထောင်နိုင် သေး။ သည့်အတွက် အိမ်ထောင်ကလည်း ပြုချင်၊ ဘဝအနေအထားက လည်း မျက်နှာသာ မပေးသဖြင့် သူ့အလိုလို (ပိုင်ရှင် ရှိသည့်အပင်ဖြစ် စေ) ကြွေကျလာသည့် အသီးကို တိတ်တခိုး စားနေခဲ့မိသည် ။ သွေးနှင့် ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ် မဟုတ်လား။ အကယ်တန္တူ ရင်းနှီးသူ တစ်ဦးတစ် ယောက်က သူ့အိမ်ထောင်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အယူအဆကို ဖွင့်ဟပေးပါရန် နှိုးဆော် တိုက်တွန်းလာငြားအံ့။ သူ့စိတ်ထဲ ရှိသည့်အ တိုင်း ဤသို့ဤပုံ ပြောချလိုက်မည်သာ။

"အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ဘဝချင်း ပေါင်းစပ်လို

က်တာပဲဗျ၊ အဲသည် မှာ လူတန်း မစေ့ဘူးဆိုရင် အဲသည် အိမ်ထောင်
ရေးဟာ ဘယ်လိုလုပ် တာရှည်ပါ့မလဲခင်ဗျာ၊ သူများ တန်းတူ မဝတ်ရ၊
မစားရ၊ မနေထိုင်ရနဲ့ ၊ သည် ကြားထဲ ဘုရားရတွေ ရလာရင် ဆင်းရဲတွ
င်း က နက်သထက် နက်လိမ့်ဦးမယ်၊ ဒါကို ကျုပ် အရွံ့ဆုံး၊ အကြောက်
ဆုံးပဲ၊ လူတန်းစေ့ နေနိုင်၊ သုံးနိုင်တဲ့ အနေအထား မရောက်သရွေ့ အိမ်
ထောင်ပြုဖို့ ရာ စိတ်မကူးဘူး"

တကယ်ကို အယူအဆက ပြတ်ပြတ်သားသား။

သည် အယူအဆဖြင့် သူရင်းငှား ဘဝက ကျွတ်လွတ်ခြင်း မရှိသေး
သမျှ ဘဝ အိမ်ထောင်ရေးကို နည်းနည်းလေးမျှ ခေါင်းထဲမထည့်။

ပထမဆုံး သူနှင့် ငြိခဲ့သူက မိဝိုင်းစိန်။

သူမနှင့် ဖူးစာဖက်ခဲ့ရသူကား စာရင်းဒိုင် ဦးလူမောင် ဖြစ်၏။ ဦးလူ
မောင်ကား မုဆိုးဖိုကြီး ဖြစ်၏။ ပထမ အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီး မထွန်း
ကားခဲ့။ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ တစ်သက်လုံး တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာ
ယ နေထိုင်သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးကာမှ သူပိုင်ဆိုင်သော လယ်
၌ ကောက်လာစိုက်သော တုတ်တုတ်ခဲခဲ မျက်လုံး ရွဲကြီးတွေနှင့်
သူဆင်းရဲမလေး ‘မိဝိုင်းစိန်’ အား သနား ချစ်စိတ်ဝင်ခဲ့ပြီး မယားအဖြစ်
မြှောက်စားလိုက်မိလေ၏။

သည် တုန်းက မိဝိုင်းစိန်၏ အသက်လည်း (၁၉)နှစ်။ ဦးလူမောင်၏
အသက်က (၆၅) ကျော်။

ကွမ်းအလွန်ကြိုက်သော ဦးလူမောင်ကြီး အဖို့ သွားတွေ တစ်ချောင်း
မျှ မရှိတော့သဖြင့် ဆုံကလေးဖြင့် ထောင်း၍ ပါးရှုံ့ကလေးဖြင့် ကွမ်းမြို
နေရသည့် အနေအထားဝယ် ၎င်းသိမ်းပိုက် မြှောက်စားထားသော မ
ယားငယ်ငယ်ကလေး မိဝိုင်းစိန် ကတော့ ပါးမို့မို့ ဖောင်ဖောင်းကလေးဖြ

င့် စား၍ ကောင်း၊ ဟောက်၍ ကောင်းဆဲ၊ လင်ရသွားပြီ ဆိုသော်ငြား
ဘာမျှ ပြုဆင်း ယိုယွင်းခြင်း မရှိ။ ဆူတုန်း၊ ဖြူတုန်း။

ဤသို့ ဤပုံ နုနယ် ပျိုမျစ် အသားတွေ အဆီတွေ အစံနေသော
ဆူဆူဖြိုးဖြိုး မိန်းမသားငယ် လေးအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး သုခ ပြည့်ပြည့်ဝ
ဝ ခံစားရဖို့ ရာ ပါးနှစ်ဖက်လုံး ရှုံ့နေပြီ ဖြစ်သော လက်ပျဉ်းတွေ တွဲကျ
နေပြီဖြစ်သော သက်ကြားအို ဦးလူမောင် အနေဖြင့် အဘယ်မှာ လျှင် တ
င်းပြည့် ကျပ်ပြည့် ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်မှာ တဲ့ နည်း။ မိဝိုင်းစိန်၏ မနော
ဓာတ်ခံကကော ကျေနပ်နိုင်မှာ တဲ့ နည်း ။

သည် မှာ တင် ရေငတ်တုန်း ရေကန်ကြီး ပြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရသကဲ့
သို့ သူရင်းငှား အဖြစ် ကြာမောင် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းက မိဝိုင်းစိန် အတွ
က် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ ကြာမောင်က လယ်ထဲလည်း
ဆင်းရသလို မိဝိုင်းစိန်တို့ အိမ်အတွက် ရိက္ခာ ပြန်ယူရသောအခါ၌ လ
ည်း ရေခပ်၊ ထင်းခွဲ၊ တောတက် ဝါးခုတ် အစရှိသော ဗာဟီရ အလုပ်
တွေကိုလည်း လုပ်ပေးခဲ့ရသည် ။ ရုပ်ကလေးက ကြည့်ပျော်ရှုပျော်၊ အ
လုပ်လုပ်တော့လည်း ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ်။ ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းပုံကလ
ည်း လင်တော်မောင် ဦးလူမောင်နှင့် ဘာမျှ မဆိုင်။ သည် တော့ ညအိပ်
ရာ ဝင်ပြီဆိုလျှင် မိဝိုင်းစိန်၏ အိပ်မက်ထဲ၌ သူမသည် ရွှေမင်းသမီးလေး
ဖြစ်၍ ဖဲမွေ့ရာပေါ်၌ ချစ်တေးကြူ ချစ်ဗျူဟာ ခင်းကြသည် ဟု
ကြည်ကြည်နူးနူး မက်ခဲ့ရသည် ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ပင် ကြာမောင်၏ အပြုအစု အယုအယတွေက ကျေ
နပ်အားရခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ရလျှင် အပြင်လောက၌ ဆို ဘယ်လောက်
ကောင်းလိုက်မည်နည်း ဟု မိဝိုင်းစိန် တွေးတော စိတ်ကူး ယဉ်မိလေ၏။
သိပ်မကြာလိုက်...

မျိုးစပါးကိစ္စအတွက် ဦးလူမောင် တစ်ယောက် ရပ်ဝေး ရွာတစ်ရွာ သို့ သွားနေခိုက် ကြာမောင် တစ်ယောက် ရိက္ခာအတွက် လယ်တဲမှ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းက ‘တိုင်းရက်သည့် ပက္ကလာ မိုးရွာသည် နှင့် အဆင်သင့်’ ဆိုသည့်ကိန်း ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ။

"အိမ်ကလူတော့ မျိုးစပါးအတွက် လက်ပံကုန်းရွာဘက် ထွက်သွားလေရဲ့၊ ညနေစောင်းလောက်တော့ ပြန်ရောက်မယ် ထင်တာပဲ"

အချိန်ကာလအတွက် နမိတ်ပြစကား။

"ဟူး... အိုက်စပ်လိုက်တာ ကိုကြာမောင်ရယ်၊ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ခိုင်းတယ်လို့ မထင်နဲ့ နော်၊ တွင်းရေကြည်ကလေးနဲ့ ရေချိုးချင်တယ်၊ ဒါဆို နေရထိုင်ရ အင်မတန် ကောင်းသွားမှာ ပဲ၊ ဒီတော့ မီးဖိုခန်းဘက်က အိုးထဲ တွင်းရေကလေးငင်ပြီး လာဖြည့်ပေးပါလားဟင်"

"ရပါတယ် မဝိုင်းစိန်၊ ပြောနေ ကြပါတယ်၊ ခုပဲ သွားငင်လိုက်ဦးမယ်"

သည် လိုမျိုး ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် သမားမှ မိဝိုင်းစိန်က ကြိုက်သည် ။ ကြိုက်ခြင်းနှင့် အတူ နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ သည် အပြုံးကို ကြာမောင် မမြင်။ မြင်လည်း သိမည် မဟုတ်။ သူက ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိသေးသော အရိုးခံ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

ရေနစ်ပုံးကို လက်မောင်းကြွက်သား အပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ဆွဲ လာပြီး မီးဖိုခန်းကို အဝင်မှာ တော့ မိဝိုင်းစိန် တစ်ယောက် ထဘီ ရင်လျားနှင့် ကျောပေးနေလေသည် ။

"အိုးထဲကို မထည့်လိုက်နဲ့ ဦး၊ ကျုပ်ကို ကျောကနေ အသာကလေး လောင်းပေးပါလား"

"ရတယ်...ရတယ်"

"အမလေး... လေး... ကောင်းလိုက်တာ၊ ပူသမျှ အိုက်သမျှ လုံးဝဆို လုံးဝပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ လည်း ‘ တွင်းဟောင်းရေကြည် အေးမြသည် ’ ဆို တဲ့ စကားပေါ်လာနေမှာ ပဲ"

လူရိုး ကြာမောင်ကတော့ နှုတ်နည်းသူ ပီပီ ဘာမျှ စကားမဆိုဘဲ ပထမရေပုံးကို အသာစောင်း၍ လောင်းပေးနေတော့သည်။

"ခဏနေဦး ကိုကြာမောင်၊ ဆပ်ပြာ တိုက်လိုက်ဦးမယ်"

ကြာမောင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ အမိန့်အတိုင်း ကြက်သေသေနေမိသည်။ မိဝိုင်းစိန် ကတော့ သူ့စိမ်းတရံစာသော ဘာသော နားမလည်။ ရင်လျားထဘီကို လျှော့လျက် ဆပ်ပြာကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် တိုက်နေသည်။ ကြာမောင် အဖို့ မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား ဖြစ်နေရင်းမှ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာရသည်။

"အား... ယားလိုက်တာ၊ ကိုကြာမောင် ကျွန်မ ကျောကုန်းလေးကို ကုတ်ပေးစမ်းပါရင်၊ ကုတ်ရမှာ လက်မမီလို့ ပါ"

"ရပါတယ်... ရပါတယ်"

သည် မှာ တင် သူတို့ နှစ်ဦး၏ တိတ်တိတ်ပုန်း ဇာတ်လမ်းသည် ကန့်လန့်ကာ စတင် ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တစ်ခါဖူးမျှ အတွေ့အကြုံ မရှိသော ကြာမောင်အဖို့ တော့ ကရင် ထန်းလျက်အိုး တွေ့လိုက်ရသလို၊ မိဝိုင်းစိန် အဖို့ ရာ၌ လည်း အလွန်မတန် မျှော်လင့် တောင့်တခဲ့သော သုခစည်းစိမ်ကို ရရှိခံစားလိုက်ရ၍ ပီတိသောမနဿတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။

ဆားငန်ရည်ဟူသည် သောက်လေသောက်လေ
ငတ်မပြေဖြစ်ရကြောင်း ပညာရှိတွေက ဆိုမိန့် ထားကြသည်။

ခုလည်း မိဝိုင်းစိန်နှင့် ကြာမောင်တို့ ဆားငန်ရေကို ဦးလူမောင် လစ်လေတိုင်း သောက်သုံး နေမိကြသည်။ ။ တစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ်၊ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က မသိမသာ စူးစမ်းကြ၊ ချောင်းမြောင်းကြရင်းမှ သိလာကြသည်။ ။ သည် တော့ မိတ်ဆွေကောင်းတို့ ၏ ဝတ္ထုရားနှင့် လျော်ညီစွာ လင်ကြီးဖြစ်သူ ဦးလူမောင်ကို သတိပေးကြသည်။ ။

"ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ၊ ကျုပ်မိန်းမလေး မိဝိုင်းစိန်ဟာ အနေအထိုင် မဆိုးရှာပါဘူး"

ချစ်ခြင်း တိမ်သလ္လာတွေ ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် မယားလေး ဘက်မှ နေ၍ ဖုံးဖုံးဖိဖိ ဖေးဖေးမမ ဆိုရှာသေးသည်။ ။

"ခင်ဗျားကြီးတော့ ဒုက္ခပါပဲ ၊ ကျွန်ယုံရင် တစ်ဖက်ပဲ ကမ်းလိမ့်မယ်၊ မယားကိုယုံရင် စုံလုံး ကန်းတော့မှာ ပဲ၊ ဖွတ်ထွက်နေတာကိုတောင် တောင်ပို့လို့ မထင်သေးဘူး"

"ဟုတ်တယ် ဦးလူမောင်၊ ခင်ဗျား မိန်းမလေးက ကြာမောင် ရောက်လာကတည်းက အနေအထိုင် ပုံစံပြောင်းလာတယ်၊ ခင်ဗျား ကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ အပြင်သွားပြီဆိုရင် ကြာမောင် ရောက် လာပြီ၊ ရောက်ပြီ ဆိုရင်လည်း အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်ကို မထွက်တော့ဘူး"

"မှန်တယ် ဦးလူမောင်၊ အပျက်အပျက်နဲ့ ကြာရင် နှာခေါင်းသွေး ထွက်တဲ့ ကိန်းဆိုက်လိမ့်မယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက် ကြည့်မနေနဲ့ ၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်သင့်တယ် ဦးလူမောင်၊ ကျုပ်တို့ က ခင်ဗျားဘက်က နေ စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ"

ပတ်ဝန်းကျင်၏ စကားတွေကို ကြားရတော့ ဦးလူမောင် မနေသာတော့။ ။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဆောင်ရပေတော့မည်။

"ဟုတ်ပြီဗျာ၊ ကျုပ် ဒီတစ်ခါ တောတက်မယ်ဆိုပြီး စကားခံရင်း တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ချောင်းမယ် ဗျာ"

"ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ မိဝိုင်းစိန်ကို တောတက်ဦးမယ်လို့ ပြောထားပြီး ကျုပ်အိမ်မှာ လာပုန်းနေလှည့်။ ခင်ဗျားသူရင်းငှား ကြာမောင် ရောက်လာရင် အသာကလေး ပြန်ချောင်းချေ ဟုတ်ပြီလား"

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ဖလှယ်ကြရင်း ဦးလူမောင် တစ်ယောက် ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်၌ တောတက်မည်ဆိုသည့် အကြောင်း ကြာမောင့်ကိုရော၊ မယားငယ်ငယ်ကလေး ကိုပါ ကြိုတင် စကားဦး သန်းထားသည် ။ ဒါမှ လည်း သူတို့ ခြေပုန်းခုတ် မခုတ်ကို သိရမည် မဟုတ်လား။

ဦးလူမောင် တောတက်မည်ဆိုသည့်နေ့...

မယားငယ်ငယ်လေး မိဝိုင်းစိန်က စေတနာ တစ်လှေကြီးဖြင့် ထမင်းပင် ထုပ်ပေးလိုက်ပါ သေး။

"ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မှာ လဲ အစ်ကိုကြီး"

"တောတက်မယ်ဆိုတော့ ညဦးပိုင်းလောက် ပြန်ရောက်မယ် ထင်တာပဲ၊ ဝိုင်းစိန်လေး မနေရဲရင် ခြေရင်းအိမ်က ပူတူးမတို့ ကို ခေါ်ထားလေ"

"အို... ဘာလို့ မနေရဲရမှာ လဲ၊ ဝိုင်းစိန်တို့ က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ပေါင်"

မျက်ခုံးလေး ပင့်ပင့်ပြီး ငေါက်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပြောပုံက တကယ့်ကို မချင့်မရဲ ဖြစ်စရာ။ ကိုယ်လုံးကို ယ်ထည်က တုတ်တုတ်ခဲခဲ။ သည့်အတွက်ကြောင့်ပဲ ဦးလူမောင် သံသယဝင်စရာ ဖြစ်လာရခြင်းပါပေ။။

ဦးလူမောင် ထွက်သွားပြီဆိုတော့ နေ့ပွင့်ချိန်လောက်မှာ သကောင့်သား ကြာမောင် လယ်ထဲမှ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

"ဟိုမှာ တွေ့လား... တွေ့လား၊ ဟော... အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီ"

ဦးလူမောင် ပုန်းလျှိုးနေသော အိမ်မှ မိတ်ဆွေကောင်းတို့ ဝတ္ထုရားနှင့် လျော်ညီစွာ ထရံပေါက်မှ နေ၍ ညွှန်ပြသည်။ ။

ဟုတ်ပါပေ၊ တကယ့်ကို ဟုတ်လှပါပေ။

"ချက်ချင်း မသွားနဲ့ ဦး ဦးလူမောင်၊ အတော်လေးကြာမှ သွား၊ တော်ကြာ သူတို့ ပြည်တော်သာမယ့် ဥစ္စာ လွဲသွားဦးမယ်"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

ဦးလူမောင် စိတ်ထဲမှာ တော့ ဒေါသတွေ အလိပ်လိပ်။

ဆံတစ်ပင်တင်း၊ ချစ်ခြင်းမယား၊ ရည်းစားလူလု၊ ရွှေဥ ကြမ်းညပ်ဆိုသော စကား အရှိသားလား။ အခံရခက်သော ဝေဒနာတွေရယ်ပါ။

"ကိုင်း ... သွား... သွား၊ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် ဘယ်သူမှ မထွက်ကြဘူးဆိုတော့ သေချာလောက်ပြီ၊ ဪ... နေဦး... နေဦး... လိုရမယ်ရဆိုသလို ဟောဟိုမှာ ထောင်ထားတဲ့ ဝါးဆစ်ပိုင်းကလေးပါ ဆောင်သွားချေ"

"ကောင်းပါပြီဗျာ"

ဦးလူမောင်လည်း ဝါးဆစ်ပိုင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ ဇလပ်ချုံပင် အုပ်အုပ်ကလေးများကို အကာအကွယ်ယူလျက် ခြေသံလုံအောင် ဝှက်ရင်း သူ့ခြံဝင်းထဲရှိ အိမ်ဂေဟာကို ချဉ်းကပ် သွားလေတော့၏။ အိမ်ဂေဟာ အပါးရောက်လျှင် နံရံကို နားဖြင့်တပ်ကာ အသံတို့ ကို စွင့်လိုက်၏။

"ဒီနေ့ကတော့ တကယ့်ကို စိတ်ကြိုက်ပဲနော် ကိုကြာမောင်"

"ကောင်းပါ့လေ့ မဝိုင်းစိန်ရယ်၊ ဒါထက် မဝိုင်းစိန် ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား"

"အိုး... ဘာ စိတ်ဆိုးစရာရှိလို့ တုံး၊ ကျုပ်ဘဝဟာ ဟောဒီ ကိုကြာမောင်နဲ့ တွေ့ရမှ ရှင်သန်လာတာ"

"ဒါဖြင့်..."

"အို... အမေ့... ခစ်... ခစ်... ခစ်"

အသံတွေကို ကြားရင်း ကြားရင်းမှ ဦးလူမောင် တစ်ယောက် တစ်ကိုယ်လုံး ပျားတုပ်ခံရသည့်နှယ် မနေသာတော့။ နံရံကို ဝါးဆစ်ပိုင်းဖြင့် တဖြောင်းဖြောင်း မြည်အောင် ရိုက်ရင်း...

"ဟေ့ကောင် ...ငါ့မိန်းမကို ကြာခိုတဲ့ ကြာမောင် ဆိုတဲ့ ကောင် ထွက်ခဲ့စမ်း၊ မင်းကို အသေသတ်မယ်"

ဦးလူမောင် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံကြောင့် အိပ်ခန်းထဲမှ အသံများ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် သွားကြလေသည်။

"ဟေ့...ကြာကူရီ ကြာမောင်၊ ထွက်ခဲ့ဆို ထွက်ခဲ့လေကွာ၊ အေး... မင်း ထွက်မလာဘူးဆိုရင် ငါ လာပြီကွ"

"ပြောင်း..."

ပြောလည်း ပြော နံရံကိုလည်း ဝါးဆစ်ပိုင်းနှင့် ရိုက်လျက်...

သည် လိုမျိုး ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို ကြည့်ရှုခွင့်ရဖို့ အရေး စိတ်ရှည် သည်းခံစွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြကုန်သော ဧည့်ပရိတ်သတ်များ အနေဖြင့် ဦးလူမောင်တို့ ခြံဝ၌ ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက် အုံခဲနေကြတော့သည်။

"လာပြီကွ... လာပြီ၊ ငါ့ ဝါးဆစ်ပိုင်းနဲ့ ကြာကူရီ ဇာတ်ကို တစ်ခန်းရ ပဲဖို့ လာပြီကွ"

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ရှေ့တံခါးဝကို ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ဂုန်းခနဲ ဖြစ် သွား၏။ တံခါးက ကလန့်ထိုးထားသည် မို့ ပွင့်တော့မသွား။

"ဂုန်း..."

"ဒိုင်း..."

"ဟေ့... မိပိုင်းစိန်၊ ငါ့ကို တံခါးလာဖွင့်ပေးစမ်း၊ ဖွင့်မပေးရင် မင်းပါ ကာလနာ တိုက်သွားမှာ နော်၊ လူမောင်ကွ...လူမောင်၊ ဘူကောင်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အူကြောင်ကြောင် လာမလုပ်နဲ့၊ ငုတ်တုတ်မေ့သွားမယ်"

"ဂုန်း..."

"ဒိုင်း..."

ထိုအချိန်၌ အိပ်ခန်းတံခါး တစ်ချပ်မှာ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားပြီး ဂုန်းခနဲ ခုန်ချသံ ကြားလိုက်ရာ ကြာမောင် ဖြစ်နေသည် ။

"ဟာ... ပြေးပြီဗျို့ ပြေးပြီ၊ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ..."

ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများက မီးလောင်ရာ လေပင့်ကြသည် ။ ဦးလူမော င်တစ်ယောက် ဝါးဆစ်ပိုင်းဖြင့် လိုက်ပါသေး၏။

သို့သော် အသက်အရွယ်က စကားပြောလေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် နောက်တက်လူငယ် ကြာမောင်အား အဘယ်မှာ လျှင် မိနိုင်မှာ တဲ့ နည်း

။

